

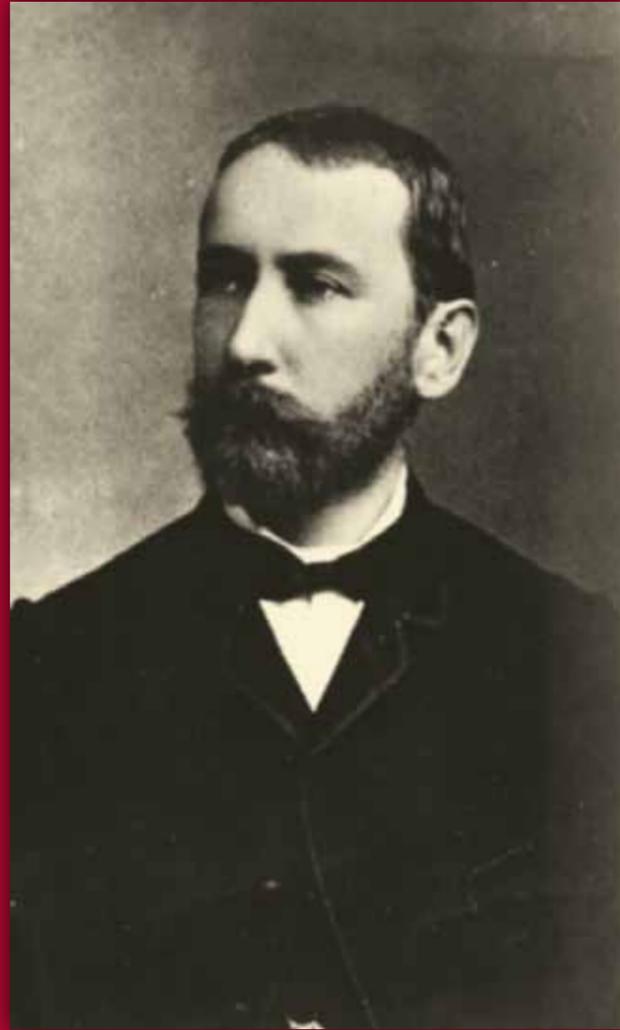

MM:K

MM:K

Trzinski rojak
 Ivan Hribar

Ivan Hribar, okoli leta 1900

Hribarjevo leto v Trzinu

*Ob 160. letnici rojstva in
70. letnici smrti Ivana Hribarja
(1851-1941-2011)*

Trzin, okoli leta 1900,
pogled na grad Jablje, današnja Mengeško cesto
in železniško postajo, razglednica,
hrani Knjižnica Domžale

Trzinski rojak Ivan Hribar

Leto 2011 lahko poimenujemo kar Hribarjevo leto, saj se letos spominjamo 160. obletnice rojstva in 70. obletnice smrti Ivana Hribarja, trzinskega rojaka.

V I. delu svojih spominov, izdanih leta 1928, je Ivan Hribar pisal o otroških letih v Trzinu: »Rojen sem bil v Trzinu dne 19. septembra 1851. leta. Mojemu očetu je bilo ime Fran. Priženil se je bil iz Trnovč pri Zlatem Polju na posestvo moje matere Marije, rojene Rožičeve. To posestvo je imelo popisno številko 82 in je obsegalo četrtno zemlje ali - kakor so to navadno nazivali - grunta. Naša hiša - pri Boldinčkovih - je bila majhna in lesena; tudi gospodarsko poslopje, ki se je hiše držalo, je bilo tesno. V hlevu moja roditelja nista nikdar imela več kot troje živinčet. Dvorišče in vrt pri hiši sta bila majhna.« V nadaljevanju se spominja dogodkov in doživljanj vse od drugega leta starosti: matere, ki hrani kokoši, deda, ki moli za pečjo, poprošnje k svetemu Valentinu na Limbarski gori za zdravje, otroških iger s sosedomi otroki na Volkovem vrtu, velike noči in Goltnarjeve Micke.

Ker je bil njegov oče nagnjen k barantanju in prekupčevanju, so posestvo v Trzinu kmalu prodali in se preselili v hišo v Mengšu št. 65, naslednje leto pa v »Tobijezovo« hišo v gornjem Mengšu št. 7, kjer naj bi ostali tri leta. Tudi tu je oče posestvo prodal in kupil pri Koširjevih na Križu št. 27. Kot pravi Hribar, je tu »gospodarstvo prevzela mati in temu je pripisati, da je posestvo še sedaj v rokah naše rodbine«.

»Mati je bila jako verna, neumorno delavna in skrbna žena. Pri odgoji otrok, katerih nas je bilo šest, je bila kakor večina kmetiških mater v mnogem oziru pretesnosrčna. Tako nas poleti nikdar ni pustila iti se kopat, ker bi se bili pri tem morali sleči, kar se jej je, z ozirom na pohujšanje in potrebno sramežljivost, zdelo nedopustno. Skrb za posestvo in za deco jej je povzročala mnogo bridkih ur; vendar je vedno zaupala v Božjo pomoč. To zaupanje jej je pripomoglo, da ni obupala.

Moj oče je bil iz drugega kova. Mati je znala čitati in pisati; oče je bil obojega nevešč. V Zlatem Polju v njegovi otroški dobi ni bilo šole. Kljub temu je bil pa nenavadno prebrisan, zelo zgovoren in v družbi dovtipen. Zato je imel vsepovsod znancev in so ga ljudje radi klicali za pomočnika k raznim kupčijam. Ker je bilo posestvo majhno in nas je komaj za silo preživljalo, mu je na ta način pridobljeni zaslužek dobro došel. Poleg dobrih strani je pa to očetovo svojstvo imelo seveda tudi slabe. Ena le-teh je bila, da je začel barantati s posestvi in smo se tako v kratkih štirih letih morali trikrat seliti. Pri tem pa je šlo v izgubo, kar je pri sami kupčiji zaslužil. Druga slaba stran je pa bila, da je dobil veliko zanimanje za hiše, iz katerih »Bog roko ven moli«. Težko mu je bilo iti mimo katere gostilne, da ne bi pogledal vanjo.«

Prijateljska družba na vrtu Hočevarjevega posestva na Zgornjem Brniku, okoli leta 1891

z leve – sedijo: brat Jakoba R. Hočevarja, njegova žena in hči, prva žena Ivana Hribarja, župnik iz Cerklj, stojijo: Kristina Sadnikar, poročena Hočevar, sošolec in prijatelj Jakob Radoslav Hočevar (lekarnar in veletrgovec na Vrhniki), Franc Sadnikar, Ivan Hribar, zadnji v vrsti - sin Ivana Hribarja; fotografiral Josip N. Sadnikar, last Nika Sadnikarja, Kamnik

O drugih družinskih članih, o svojih sestrah in bratih, ni veliko zapisal. Posebej se spominja le brata Franca Hribarja, za katerega je finančno skrbel, da je dokončal bogoslovje in postal duhovnik, skrbel je tudi za njegovo zdravljenje in za pogreb. Omenja tudi zaplet okoli »domnevnega neplačila« Francevega pogreba: »Brat Fran Hribar je v prvem letu službovanja kot kaplan na Brezovici zbolel za jetiko ter se preselil k sestri v Vodice, kjer je potem umrl.« Ob natolcevanjih političnih nasprotnikov o neplačilu pogreba je njegova sestra Marija napisala izjavo, v kateri je pojasnila dogodek in povedala tudi nekaj skopih podatkov o družini: »Moj brat Fran je umrl v Vodicach, kjer sem jaz s stariši in svojo mlajšo sestro Nežo živela, v sredo, 10. aprila 1889. Pokopan je bil v petek, 12. aprila 1889.«¹

Arhivski viri nam kažejo bolj natančno podobo in spreminjajo nekoliko netočne podatke v Hribarjevih spominih. V Nadškofijskem arhivu v Ljubljani hranijo v fasciklih župnije Mengeš tudi številne matične knjige, kot so rojstne, poročne in mrliške knjige ter Status animarum, t.i. popise duš. Na slovenskem območju so v večjem številu začeli pisati status animarum po župnijah po letu 1750. Jezik vodenja je bil latinski. Vsaki hišni številki je bila določena ena stran in na njej so zapisali podatke, kot so: kraj in hišna številka, dominium (kateremu gospodstvu je bil gospodar podložen), domače ime (vulgare nomen), ime in priimek gospodarja, žena in drugi družinski člani, tudi služinčad.

Statuse so vodili iz pastoralnih razlogov. Želeli so imeti evidenco o znanju katekizma, zlasti pri velikonočnem izpraševanju, ter imeti pregled nad verskimi razmerami v župniji. Status je smela voditi samo župnija. Za hitrejši pregled je lahko služil tudi kot pripomoček za vojaško evidenco, zlasti v obdobju, ko so morali župniki državnim vojaškim oblastem posredovati podatke o vojaških obveznikih. Naloga dušnega pastirja je bila, da je dobro poznal svoje vernike, njihove gmotne, socialne in moralne razmere. Za njihovo poznanje in tudi za poznavanje ljudi mu je najbolje služil prav status.²

Po materini strani dobimo najstarejše zapise v Statusu župnije Mengeš za leta 1772-1878, kjer je na številki Trzin 82 popisana družina Rožič, iz katere je izhajala mati Ivana Hribarja, Marijana. Po domače se jim je reklo Boldinovi. Posestvo je tudi tedaj obsegalo četrtno grunta. Lastnik posestva je bil Franc Rožič (roj. 7. 11. 1789), ki se je poročil z Marijo, rojeno Sigmund (roj. 1796). V zakonu so se jima rodili otroci:

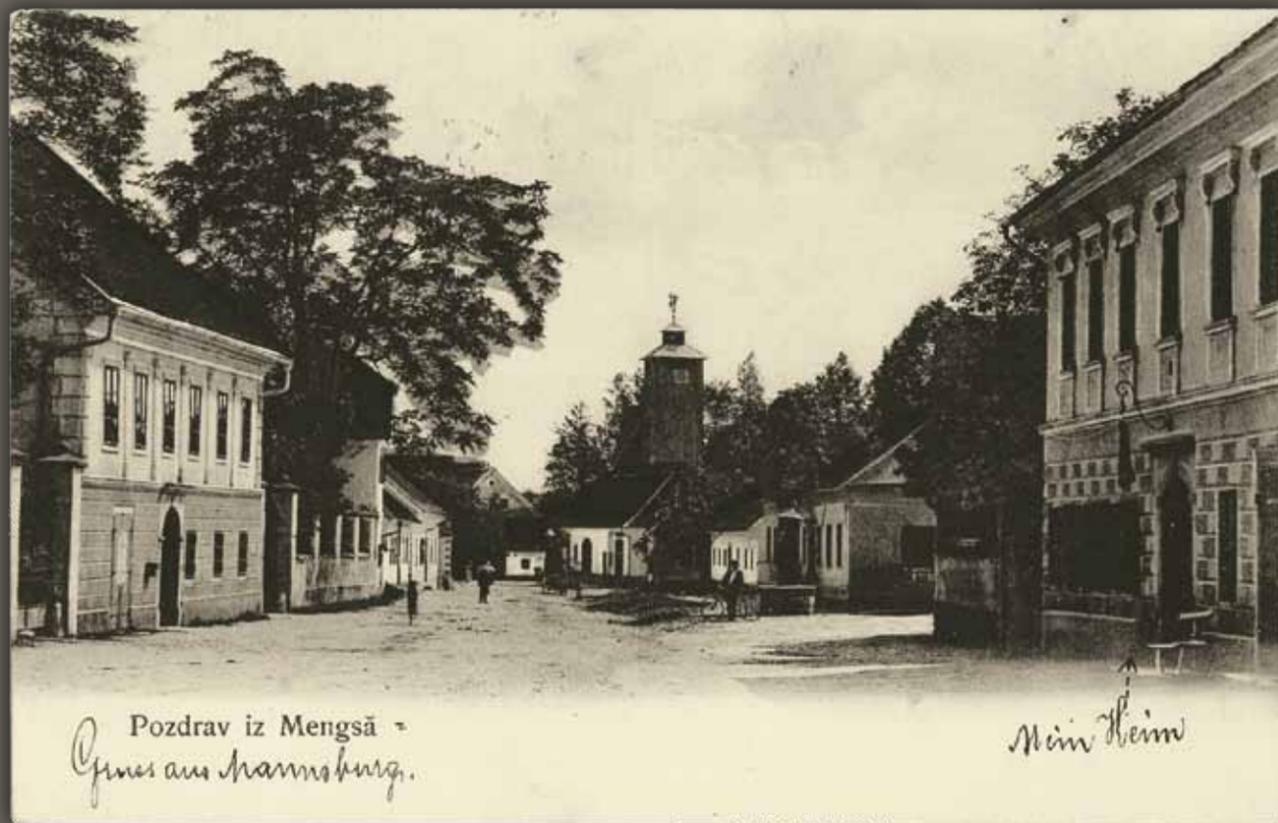
Marija, hči, roj. 18. 2. 1823

Marijana, hči, roj. 1. 7. 1826, mati Ivana Hribarja

Franc, sin, roj. 4. 10. 1828, umrl 27. 11. 1850

Jakob, sin, roj. 23. 7. 1830.

Oče Ivana Hribarja, Franc Hribar, je prišel iz vasi Trnovče v župniji Zlato Polje. V tej vasi je bilo kar nekaj hiš, kjer so bili Hribarji, verjetno vsi v sorodu. V Trnovčah št. 7 so se na četrtnem gruntu lastnika Franca Hribarja in njegove žene Katarine, rojene Kladnik, rodili otroci:

Mengeš, okoli leta 1905
razglednica, hrani Medobčinski muzej Kamnik

Franc, sin, roj. 30. 7. 1823, oče Ivana Hribarja

Andrej, sin, roj. 21. 11. 1824

Martin, sin, roj. 6. 11. 1826, umrl (ni podatkov kdaj)

Luka, sin, roj. 18. 10. 1828, umrl do leta 1833

Aleš, sin, roj. 4. 7. 1830

Luka, sin, roj. 17. 10. 1833

Katarina, hči, roj. 5. 6. 1836.³

Kdaj in kje sta se poročila Franc Hribar iz Trnovč pri Zlatem Polju in Marijana Rožič iz Trzina, ni podatkov. Prav gotovo pa ne v župniji Mengeš, saj o tem ni podatkov v Poročni knjigi za leta 1816 do 1856.⁴

V Statusu župnije Mengeš za leta 1772-1878 tako nadalje izvemo, da je v naslednji generaciji posestvo Trzin št. 82 prevzela hči Marijana Rožič. Po poroki je vpisan Franc Hribar kot gospodar posestva, ki je še obsegalo četrtno grunta, za kar je plačeval šest goldinarjev in 12 krajcarjev davka.⁵ V zakonu so se jima rodili otroci:

Ivan, sin, roj. 13. 8. 1849, umrl 24. 4. 1850

Ivan, sin, roj. 19. 9. 1851, umrl 18. 4. 1941

Terezija, hči, roj. 8. 10. 1853

Marija, hči, roj. 11. 8. 1856⁶

Lovro, sin, roj. 8. 8. 1859

Franc, sin, roj. 15. 12. 1861, umrl 10. 4. 1889⁷

Neža, hči, rojena na Križu.

Rojstne knjige nam povedo še o krstnih botrih, kar nam daje podatke o socialnih ali poklicnih povezavah družine in o kraju rojstva. Tako so bili oba Ivana, Terezija in Marija rojeni še v Trzinu št. 82, Lovro v Velikem Mengšu št. 65 in Franc v Velikem Mengšu št. 7. To nam daje tudi časovni okvir, kako se je družina Hribar selila. Po Marijinem rojstvu leta 1856 je Franc Hribar posestvo v Trzinu prodal. Preselili so se najprej v Veliki Mengeš št. 65, kjer se je rodil Lovro, in okoli leta 1861 v Veliki Mengeš št. 7, kjer se je rodil Franc.

Krstna botra otrokom, ki so se rodili v Trzinu, sta bila Jakob Cotman, lastnik četrtnskega grunta, in Notburga Bramor, kajzarica; v Mengšu rojenim otrokom pa Franc Kuralt in Neža Dornik, oba posestnika celotnega grunta.⁸

Zanimiva in za današnje čase mogoče tudi malce težje razumljiva je bila navada, da so v družini nasledniku zgodaj umrlega otroka dali enako ime. To je verjetno izhajalo iz dejstva, da je bila umrljivost otrok v prejšnjih stoletjih večja in so na tak način želeli ohraniti ime. Tudi v družini Hribar se je to zgodilo. Prvorojenec Ivan je umrl star nekaj manj kot leto dni, in takoj so dali naslednjemu sinu ime Ivan.

Ivan Hribar za volanom prvega avtomobila, okoli leta 1908,
zadaj sedijo Hočevarjeve in Sadnikarjeve,
fotografiral na Zgornjem Brniku Josip N. Sadnikar
last Nika Sadnikarja, Kamnik

Trzin je bil v petdesetih letih 19. stoletja, v času Hribarjevega otroštva, sklenjeno ravninsko naselje, kjer se je večina prebivalcev ukvarjala s poljedelstvom in živinorejo. Prevladovala je manjša individualna posest, veleposestev na tem območju, razen jabeljskega, ni bilo.⁹ Ob kmetijstvu so bile razvite domače obrti kot dopolnilno delo, zlasti v drugi polovici 19. stoletja pletenje slamnatih kit in šivanje slamnikov, kar je bilo vezano na slamninarsko industrijo v Domžalah in Mengšu. V Kroniki duhovnije Trzin, ki jo je pisal duhovnik Viktor Kragl do leta 1938, so zapisane tudi druge obrti, ki so bile v Trzinu leta 1850: devet gostiln in žganjarija, štiri kramarji in en branjevec, dve pekarici, en kovač, dva usnjarja, čevljar, krojač, mesar in enajst »malih« mesarjev.¹⁰ Med obrtni so torej posebej izstopali trzinski mesarji in trgovci z živino, ki so obe dejavnosti prevzeli od Mengšanov že sredi 19. stoletja in se z njo ukvarjali kot z domačo (priložnostno) ali kot s samostojno obrtjo tudi še v medvojnem in povojnem obdobju.¹¹

Sredi 19. stoletja je v upravnem pogledu prišlo do velike novosti – uvedbe modernih občin. Občinski organi naj bi bili voljeni, kar pa je naletelo na velik odpor uradništva. Cesar je 17. marca 1849 podpisal provizorični zakon o občinah. Poleg uradništva, ki je menilo, da ljudstvo ni sposobno samo upravljati občine, so imeli velik odpor do volitev, predvsem na Kranjskem, tudi kmetje (v kamniškem okraju), ki so se bali, da bi bilo z zaprisego županov in občinskih svetovalcev občinskim in drugim zakonom ponovno uvedeno podložništvo ali celo plačevanje odškodnine za zemljiško odvezo. Volitve odbornikov v trzinski občinski odbor so bile 26. junija 1850. Za župana je bil izvoljen Valentin Ložar iz Trzina št. 47 (do leta 1876), za svetovalca pa Anton Vehovc in Janez Kepic.

Trzinski otroci so šolo obiskovali v Mengšu, kjer je bila že leta 1859 dvorazrednica. Prvo šolsko poslopje v Mengšu je bilo zgrajeno leta 1835. Dne 10. januarja 1887 pa so slovesno odprli tudi novo enorazredno ljudsko šolo v Trzinu, ki so jo začeli zidati po letu 1885.

Prav tako je bila v Trzinu le podružnična cerkev sv. Florijana. Domačin Martin Narobe, tedaj župnik v Zapogah, je leta 1888 z ustanovitvenim pismom ustanovil beneficij – samostojno duhovnijo pri cerkvi svetega Florijana v Trzinu, vendar je preteklo kar nekaj let, preden sta vlada in škofijski ordinariat dala dovoljenje. Prvi stalni duhovnik je službo v Trzinu nastopil šele leta 1902, kar je trajalo do leta 1938, sicer je sodila v mengeško župnijo.¹²

Vsekakor pa je veliko novosti pripeljala železniška povezava med Ljubljano in Kamnikom leta 1891.

V reambulančni mapi in v protokolih franciscejskega katastra za katastrsko občino Trzin in Mengeš, ki jih hrani Arhiv RS v Ljubljani, so vpisani lastniki hiš leta 1825 in 1868. Za hišo Trzin št. 82 piše, da je bil leta 1825 lastnik Franc Rožič, za leto 1868 pa ni vpisan noben lastnik, pač pa je vpisana opomba, da zidane hiše ni več in je pogorela. Novi lastnik hiše v Trzinu št. 82 je bil po tem Luka Kecel, ki je na novo zgradil hišo in gospodarska poslopja. Od tedaj se je pri hiši reklo pri Jefačniku.¹³

Ivan Hribar z ženo in hčerko Zlatico pred vilo Rožnik v Ljubljani, 1931
fotografiral Franc Aparnik iz Kamnika, last Nika Sadnikarja, Kamnik

Lastnik hiše Veliki Mengeš št. 65 je bil leta 1825 Simon Pretnar, leta 1868 pa Vincenc Majdič. Hišno ime je bilo Blejček oziroma Cene. Posest je obsegala zidano hišo, leseno gospodarsko poslopje in zemljišča v velikosti tretjine grunta. V vmesnem obdobju je posestvo za krajši čas kupil tudi Franc Hribar. Lastnik hiše v Velikem Mengšu št. 7 je bil leta 1825 Jernej Jež, leta 1868 pa Valentin Polž. Hiši se je reklo pri Tobiju. Posest je obsegala leseno hišo in lesena gospodarska poslopja, vse skupaj v izmeri četrtnine grunta. Okoli leta 1861 jo je kupil Franc Hribar, ki pa leta 1868 že ni bil več lastnik te hiše in se je družina preselila na Križ pri Komendi.¹⁴

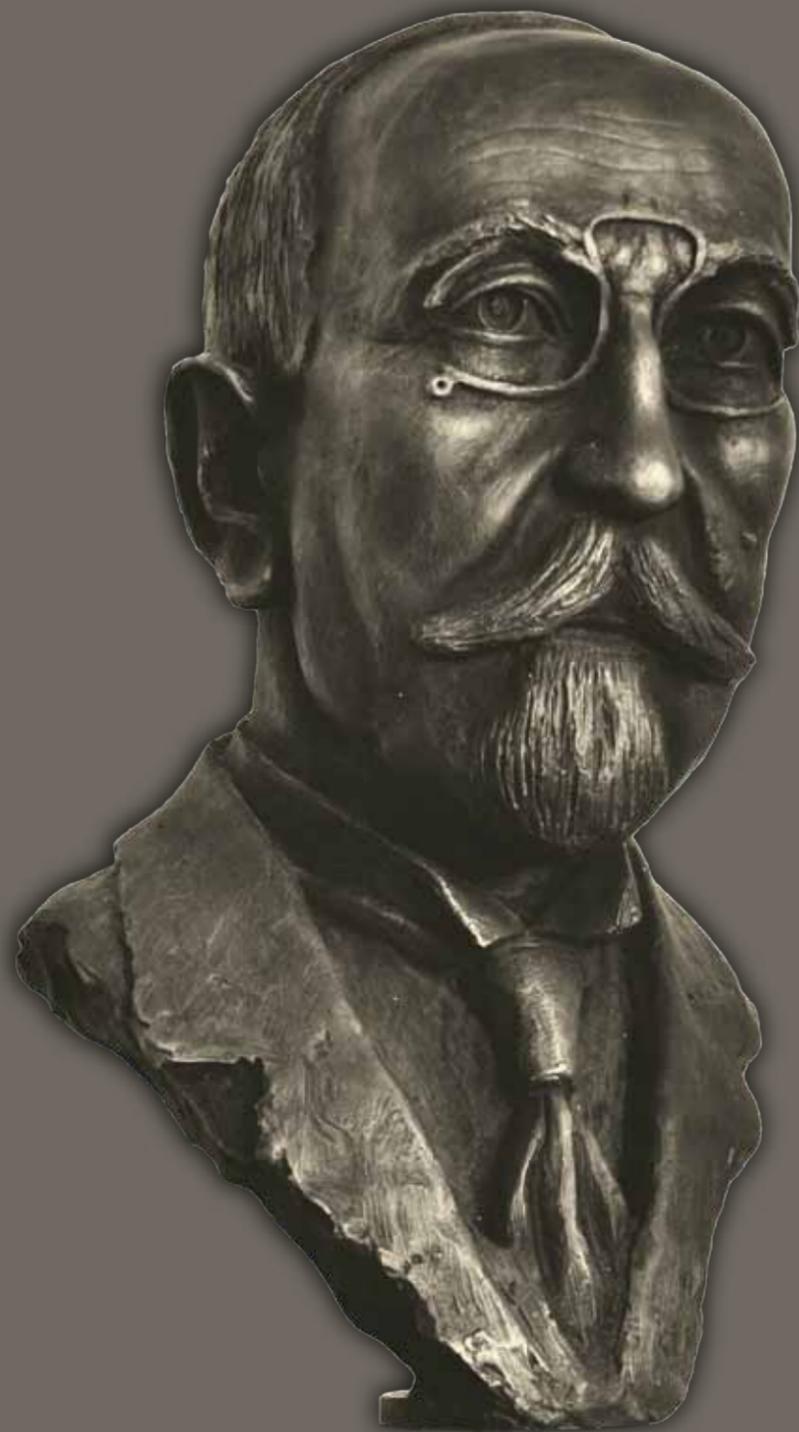
Družina Hribar se je torej izselila iz Trzina po letu 1856,¹⁵ ko je bil Ivan star pet let. Kot piše v spominih, je v osnovno šolo hodil v Mengeš in Ljubljano, v nižjo gimnazijo v Ljubljani, peti razred pa je končal v Novem mestu, kjer je spoznal sošolca in najboljšega prijatelja Jakoba Radoslava Hočevarja (1853-1928), kasneje uspešnega lekarnarja in veletrgovca na Vrhniki. »V mengeški šoli so nas takoj spočetka začeli mučiti z nemščino; vendar pa me je učenje veselilo in uspeh prvega leta je bil izvrsten. Zato sta takratni učitelj Fran Dolenjec in kaplan Ignacij Tavčar prigovarjala starišem, naj me pošljejo v normalko v Ljubljano, kjer sem nadaljeval šolanje.«¹⁶

Hribar svojega rojstnega kraja, kjer je preživel najzgodnejše otroštvo, ni pozabil, kar ne nazadnje dokazuje tudi njegov psevdonim Trzinski, pod katerim je pesnil in prevajal. Viktor Kragl v Kroniki duhovnije Trzin do leta 1938 Ivana Hribarja opisuje med pomembnimi Trzinci. O njegovem odnosu do rojstnega kraja pa pravi, »da Hribar svoje rojstne vasi na najodličnejših mestih ni pozabil, zlasti v prejšnjih letih je pošiljal znatne vsote v podporo trzinskih revežev.«¹⁷

Županstvo občine Trzin pod vodstvom župana Mihaela Colnarja ga je marca 1922, verjetno v počastitev 70-letnice, imenovalo za častnega občana.¹⁸

Večje ovrednotenje je Ivan Hribar dočakal šele v zadnjih letih: s poimenovanjem centra po njem, s postavitvijo spomenika in ne nazadnje z zaščito in odkupom Jefačnikove domačije (kjer je nekoč stala njegova rojstna hiša) ob Jemčevi cesti kot spomenika lokalnega pomena, v katerem bo postavljena tudi spominska soba.

Slavnostno odprtje Centra družbenih dejavnosti v Trzinu je bilo 19. decembra 2003, poimenovano je po Ivanu Hribarju, znamenitem trzinskem rojaku. Center ima večnamensko dvorano, imenovano po pobudnici kulturnega življenja in gledališki režiserki v Trzinu Marjanci Ručigaj, in knjižnico, ki so jo odprli ob slovenskem kulturnem prazniku februarja 2004 in jo poimenovali po še enem znanem Trzincu, Tinetu Orlu, planinskem delavcu in dolgoletnem uredniku Planinskega vestnika. Scenarij za otvoritveno slovesnost je pripravil trzinski župan Anton Peršak. Ob odprtju je bila na ogled priložnostna razstava Trzin skozi čas. V začetku leta 2004 je začelo delovati informacijsko središče, v katerem predstavniki Turističnega društva Kanja in člani Društva upokojencev iz Trzina predstavljajo zanimivosti občine, podajajo informacije in koordinirajo razstavno in prireditveno dejavnost v Centru Ivana Hribarja. Tako je Trzin pridobil center, v katerem potekajo številne kulturne in turistične prireditve.¹⁹

Doprsni kip Ivana Hribarja,
delo Mihe Kača

Septembra 2005 so v avli Centra Ivana Hribarja odkrili še doprsni kip Ivana Hribarja, delo kamniškega kiparja Mihe Kača.²⁰

Spomin na Ivana Hribarja v Trzinu živi ne nazadnje tudi z zaščito in odkupom Jefačnikove domačije na kraju, kjer je stala njegova rojstna hiša. Občinski svet Občine Trzin je na 18. seji 29. oktobra 2008 sprejel sklep o razglasitvi Jefačnikove domačije ob Jemčevi cesti za spomenik lokalnega pomena. Hiša in gospodarska poslopja so med drugim zanimiva tudi zaradi dobro ohranjene ledenice, ki spominja na tradicionalno trzinsko obrt – mesarstvo, pa tudi zaradi značilne strnjene vaške naselbinske kulture ob Jemčevi cesti. V sodelovanju z Občino Trzin, turističnim društvom in drugimi strokovnjaki za varstvo kulturne dediščine se v t.i. Hribarjevi domačiji načrtuje muzejska hiša, ki bi vsekakor pripomogla k identifikaciji trzinske kulturne dediščine in turistične ponudbe. V njej bi bile predstavljene zgodovina Trzina od najstarejših dob do danes in znamenite trzinske osebnosti, tu pa bi bil tudi prostor za aktualno vsakdanje dogajanje, občasne razstave in predavanja.²¹

mag. Zora Torkar

Center Ivana Hribarja v Trzinu,
2011

Opombe:

- ¹ Ivan Hribar, Moji spomini, I. del, Ljubljana 1928, str. 9-14
- ² Dr. Bogdan Kolar, Status kot arhivsko gradivo, na spletni strani Slovenskega rodoslovnega društva
- ³ NŠAL, župnija Zlato Polje, Rojstna knjiga 1813-1846
- ⁴ NŠAL, župnija Mengeš, Poročna knjiga 1816-1856
- ⁵ Viktor Kragl, Kronika duhovnije Trzin do leta 1938, str. 10: popis trzinskih posestnikov in njihovih davkov Trzin št. 82 : vulgo Boldin, Jefačnik; priimek Hribar Fr: 6 fl, 12 ¼ kr., verjetno leta 1850
- ⁶ NŠAL, župnija Mengeš, Status Mengeš 1772-1878, vas Trzin
- ⁷ NŠAL, župnija Mengeš, Rojstna knjiga 1856-1875
- ⁸ NŠAL, župnija Mengeš, Rojstna knjiga 1843-1855 in 1856-1875
- ⁹ Marija Jagodic, Narodopisna podoba Mengša in okolice, Mengeš 1958, str. 10
- ¹⁰ Viktor Kragl, Kronika duhovnije Trzin do leta 1938, hrani župnija Trzin
- ¹¹ Stane Stražar, Mengeš in Trzin skozi čas, Mengeš, Trzin 1993, str. 552-554
- ¹² Viktor Kragl, Kronika duhovnije Trzin, 1938
- ¹³ Popis hiš v Trzinu (obdobje ok. 1880-1910), fotokopije, na št. Trzin 82 lastnik Jefačnik: Luka Kecel, roj. 1844, Liza Sršen, roj. 1844, in otroci: Andrej, roj. 1867, Jože, roj. 1869, Luka, roj. 1871, France, roj. 1873, Ana, roj. 1877 in Marija, roj. 1879
- ¹⁴ Objavljeno v knjigi Staneta Stražarja, Mengeš in Trzin skozi čas, Mengeš, Trzin 1993, str. 110-118
- ¹⁵ Kdaj so se selili iz hiše v hišo v Mengšu izvemo posredno: v Statusih Veliki Mengeš, Mali Mengeš 1900 in Mengeš gostači 1902 ne najdemo nobenih podatkov o družini Hribar
- ¹⁶ Ivan Hribar, Moji spomini, I. del, Ljubljana 1928, str. 14
- ¹⁷ Viktor Kragl, Kronika duhovnije Trzin do leta 1938, str. 224-225, hrani župnija Trzin
- ¹⁸ Slovenec, politični list za slovenski narod, 2. 3. 1922, letnik 50, št. 50: Županstvo občine Trzin je imenovalo svojega rojaka gosp. pokrajinskega namestnika Iv. Hribarja za častnega občana
- ¹⁹ Odsev, glasilo občine Trzin, 2004, št. 1
- ²⁰ Gorenjski glas, 2006, št. 1, Pogovor z županom Antonom Peršakom
- ²¹ Odsev, glasilo Občine Trzin, 2008, št. 10

Trzinski rojak Ivan Hribar

Založil:

Medobčinski muzej Kamnik
(zanj: mag. Zora Torkar)

Besedilo in izbor fotografij:

mag. Zora Torkar

Lektor:

Vladimir Motnikar

Fotografije:

France Stele

Razglednici in fotografije:

Knjižnica Domžale, Medobčinski muzej Kamnik,
Niko Sadnikar, Muzej in galerije mesta Ljubljane

Oblikovanje:

GiaDesign

Tisk:

Studio Print, d.o.o.

Trzin 2011

16

Projekt sta finančno omogočila Občina Trzin
in Ministrstvo za kulturo RS

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

Motiv na naslovnici:
Ivana Kobilca,
Ivan Hribar, 1920-1926,
Muzej in galerije mesta
Ljubljane